Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 939 van 11 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DIONSO DIYABANZA**
Alcyonstraat 95
1082 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DIONSO DIYABANZA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

Blijkens de bestreden beslissing luidt het feitenrelaas als volgt:

"U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op […] *1960 te Kibocolo. U rondde uw middelbare studies af. In 1980 verhuisde u samen met uw partner A.S. (*[…]*) naar Palanca in Luanda. Daar woonde u samen met jullie zes kinderen en uw nicht L., wie u bij u had genomen, omdat u vond dat haar vader er de middelen niet voor had en haar moeder niet meer aanwezig was. U was eerst werkzaam als handelaarster en in 2019 opende u uw eigen restaurant.*

In 2015 trad u samen met uw nichtje toe tot de Kerk van de Zevende dag Licht van de Wereld (Luz Do Mundo), een gemeenschap onder leiding van profeet José Julino Kalupeteka. Doordat de kerk in 2014 problemen kreeg met de autoriteiten, werd de religie verboden en alle gebedsplaatsen gesloten in Luanda. Jullie besloten daarom om clandestiene missen te houden in jullie tuin. Jullie kregen op een gegeven moment problemen met een broeder van de kerk, S., die zijn rekeningen niet betaalde en jullie spraken hem

hierop aan. Jullie denken dat hij jullie hierna ging verklikken bij de politie. Op 20 april 2025 voerde de politie een aanval op jullie restaurant uit en werden jullie beschuldigd van politieke oproer. Jullie konden samen met A. ontsnappen, verbleven nog twee weken bij broeder Av., die eveneens jullie vertrek uit Angola regelde.

U verliet Angola op 4 april 2025 met uw nicht en partner. Jullie reisden met het vliegtuig en een gehuurd paspoort. Op 5 april 2025 kwam u aan in België waar u op 7 april 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Angola vreest u om gedood te worden door de DNIC, omdat jullie in het geheim een verboden religie praktiseerden.

Ter staving van uw asielmotieven legt u uw Angolese identiteitskaart neer."

De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stelt op basis van de elementen uit verzoeksters dossier vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat verzoekster verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekschrift en nota

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van volgende bepalingen:
" *- artikel 1, A, 2, van het International verdrag betrefende de status van vluctelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951;*
- artikel 3 ERVM;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en
- het zorgvuldigheidsbeginsel (meerbepaald de vereiste om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)".

Verzoekster geeft een toelichting inzake het wettelijk kader.

Verder onderbouwt zij het middel als volgt:
"*III.A. Wat betreft het lidmaatschap van verzoekster van Luz Do Mundo*

Verweerster stelt dat zij er niet van overtuigd is dat verzoekster lid is van de kerk Luz Do Mundo.

a) Wat betreft de beoordeling van de kennis van de religieuze congregatie

Verweerder wijst erop dat verzoekster niet in staat is om nadere uitleg te geven, met name over de betekenis van de naam van de kerk of de redenen voor de stichting ervan door José Julino Kalupeteka.
Bovendien wijst zij op de tegenstrijdigheid van de eiseres met betrekking tot de datum van haar toetreding, waarbij zij nu eens het jaar 2012, dan weer 2015 noemt, evenals het feit dat zij haar overstap van de baptistenkerk „leba" naar Luz do Mundo niet kan motiveren.
Ten slotte wijst de verweerder op het ontbreken van uitleg over de redenen die de eiseres ertoe hebben gebracht zich bij deze kerk aan te sluiten, alsook over de omstandigheden waarin zij voor het eerst kennis heeft genomen van deze kerk.
Wat is hiervan te denken?
Wat betreft de vermeende tegenstrijdigheid die door de verweerder wordt aangevoerd, moet worden opgemerkt dat de eiseres heeft aangegeven dat zij in 2012 lid is geworden van de kerk, deze vervolgens tijdelijk heeft verlaten en zich er in 2015 definitief bij heeft aangesloten. Zij heeft op dit punt dus consistente en nauwkeurige informatie verstrekt. Wat betreft de redenen die haar ertoe hebben gebracht van kerk te veranderen, heeft verzoekster zich hierover eveneens uitgelaten door te vermelden dat zij zich van de kerk van haar moeder heeft losgemaakt om een persoonlijke keuze te maken.

[citaten uit NPO]
b) Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster ten opzichte van de objectieve informatie

Verweerster wijst op de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster, met name wanneer zij beweert dat de kerk geen enkele band heeft met de Zevende-dags Adventisten of dat zij in 2007 zou zijn opgericht. Zij wijst ook op haar onwetendheid over de voedingsregels, de specifieke praktijken voor mannen en vrouwen,

de betekenis van de „zevende dag" of de bijzondere leerstellingen die door José Kalupeteka worden gepredikt, en beperkt zich tot het aanhalen van algemene bijbelse voorschriften.
De verweerder stelt dat deze verklaringen in tegenspraak zijn met de objectieve informatie in het dossier, waaruit blijkt dat Luz do Mundo een afsplitsing is van de Zevende-dags Adventisten, opgericht in 2001, met strikte regels inzake rust, voeding, huwelijk en seksualiteit.
Wat is hiervan te denken?
Wat betreft het oprichtingsjaar van de kerk Luz Do Mundo, stelt de eiseres dat de profeet José Kalupeteka altijd heeft verklaard dat de kerk in 2007 is opgericht. De eiseres kan alleen zeggen wat zij van de profeet zelf heeft gehoord.
Bovendien betreurt verzoekster dat verschillende relevante verklaringen die zij heeft afgelegd over de kerk Luz Do Mundo door verweerder zijn verzwegen. Zo legt de verweerder bijvoorbeeld onvoldoende de nadruk op het feit dat verzoekster enkele specifieke regels met betrekking tot de vrouw heeft kunnen verstrekken, namelijk dat zij een respectvolle vrouw moest zijn en zich aan haar man moest onderwerpen (zie NPO, p. 19), dat zij kleding moest dragen die het lichaam bedekte, en dat zij haar hoofd moest bedekken met een hoofddoek (zie NPO, p. 20).
Uiteraard had de eiseres slechts enkele voorschriften genoemd, zonder dat deze uitputtend waren. De verweerder heeft ook de relevante verklaringen van de eiseres over het standpunt van de kerk Luz Do Mundo ten aanzien van homoseksuelen en LGBT-personen genegeerd (zie NPO, p. 20): [citaten uit NPO]

Deze verklaringen komen overeen met de objectieve informatie waarover de verweerder beschikt.
Wat betreft het verband tussen de Luz Do Mundo-kerk en de Adventkerk, heeft verzoekster duidelijk antwoord gegeven op de vraag die haar door de beschermingsfunctionaris werd gesteld, namelijk: NPO blz. 5: [citaten uit NPO]

De Raad zal vaststellen dat het antwoord van verzoekster op de vraag juist is, namelijk dat het inderdaad om twee verschillende kerken ging. Het feit dat de kerk Luz Do Mundo van José Kalupeteka na de afsplitsing van de Zevende-dagsgemeente is opgericht, doet niets af aan de vaststelling dat het om twee verschillende organisaties gaat.

c) Wat betreft de verklaringen van verzoekster over de arrestatie van Kalupeteka

Verweerder stelt dat de verklaringen van verzoekster over de arrestatie van José Kalupeteka en de gebeurtenissen in Monte Sumi onvolledig zijn en in tegenspraak staan met de objectieve gegevens.
Zij wijst erop dat verzoekster zich noch de exacte data en omstandigheden van deze gebeurtenis herinnert, noch de plaats waar Kalupeteka werd vastgehouden of de details van zijn straf.
Zij wijst ook op de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster over de datum van de veroordeling van Kalupeteka, evenals haar onwetendheid over de recente ontwikkelingen in de zaak en over de huidige situatie van Luz do Mundo.
Wat is hiervan te denken?
Het klopt dat de verzoekster slechts over vage informatie beschikt over de arrestatie van Kalupeteka.
Dit is echter te verklaren door de context waarin zij zich bevond. Zij was namelijk lid van een kerk waarvan de uitoefening verboden was en woonde bijeenkomsten bij die clandestien in de binnenplaats van haar huis werden gehouden om aan elk politieopzicht te ontkomen.
Bovendien kan het lidmaatschap van de verzoekster van Luz Do Mundo niet in twijfel worden getrokken louter op grond van een verschil van één jaar in de data met betrekking tot het incident en de arrestatie van Kalupeteka.
Zij beweert overigens dat zij niet aanwezig was bij deze bijeenkomst die al enkele jaren geleden plaatsvond: […]
Het is dan ook begrijpelijk dat verzoekster niet alle details kent met betrekking tot de arrestatie van de religieuze leider, hetgeen geenszins afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar lidmaatschap van de kerk.

III.B. Wat betreft de verklaringen van verzoekster over haar reis

Verweerder stelt dat de verklaringen van verzoekster ongeloofwaardig zouden zijn omdat zij niet in staat zou zijn om nauwkeurige informatie te verstrekken over de reisdocumenten die zij tijdens haar reis naar Europa heeft gebruikt.
Een dergelijke kritiek berust op een abstracte en buitensporig formalistische opvatting van het gedrag dat van een persoon op de vlucht wordt verwacht.
Op het gebied van internationale bescherming is het algemeen aanvaard dat personen die gedwongen zijn hun land te verlaten in een situatie van afhankelijkheid van derden — smokkelaars, begeleiders of familieleden — vaak slechts zeer beperkte kennis hebben van de documenten die voor hun reis worden gebruikt.

Het feit dat verzoekster aangeeft dat João de reisdocumenten gedurende de gehele reis in zijn bezit hield, is een verklaring die volkomen strookt met de praktijken die vaak worden waargenomen bij reizen die door tussenpersonen worden georganiseerd.
In dit soort situaties worden de documenten doorgaans bewaard door de persoon die de reis organiseert, hebben de reizigers er slechts beperkte toegang toe en worden ze vaak onmiddellijk na de grenscontroles weer ingeleverd.
Het is dan ook geenszins verrassend dat verzoekster noch de naam op het paspoort, noch de nationaliteit van het document, noch zelfs de kleur ervan kan opgeven.
Het eisen van een dergelijk niveau van nauwkeurigheid zou neerkomen op het opleggen van technische kennis van reisdocumenten die niet overeenkomt met de realiteit van door derden begeleide migratietrajecten.
Verweerder voert ook aan dat verzoekster op 16 oktober 2023 een Schengenvisum van type C had verkregen, dat zij zou hebben gebruikt om eind november 2023 naar Duitsland te reizen in het kader van haar commerciële activiteiten.
Het bestaan van dit eerdere visum leidt echter geenszins tot de conclusie dat verzoekster noodzakelijkerwijs hetzelfde paspoort zou hebben behouden of dat zij dit bij haar vertrek in 2025 had moeten gebruiken.
Er zijn verschillende plausibele verklaringen voor het ontbreken van dit paspoort:
• verzoekster was bij haar vertrek in 2025 niet in het bezit van dit document;
• dit paspoort kan in Angola zijn achtergebleven, in beslag zijn genomen, verloren zijn gegaan of door derden zijn ingehouden;
• de documenten die tijdens de reis in mei 2025 werden gebruikt, verschilden van die welke in 2023 werden gebruikt, wat vaak voorkomt bij reizen die door tussenpersonen worden georganiseerd.
Het argument van de verweerder berust dus op een louter speculatieve veronderstelling.
De verweerder stelt verder dat de verzoekster geen bewijs zou leveren van haar terugkeer naar Angola na haar reis naar Duitsland in 2023.
Een dergelijke eis is echter onredelijk in het kader van een asielprocedure.
Verzoekers om internationale bescherming beschikken niet noodzakelijkerwijs over alle administratieve documenten die hun reizen weergeven, met name wanneer deze documenten in het land van herkomst zijn achtergebleven of door derden zijn bewaard.
In de jurisprudentie wordt regelmatig herhaald dat het ontbreken van documenten op zichzelf niet voldoende kan zijn om de verklaringen van een verzoeker in twijfel te trekken, wanneer deze consistent en aannemelijk blijven.
Dit beginsel vloeit met name voort uit de bewijsbenadering die is vastgelegd in Richtlijn 2011/95/EU betreffende de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, waarin wordt erkend dat verzoekers mogelijk niet in staat zijn om volledig schriftelijk bewijs te leveren.
In tegenstelling tot wat de verweerder beweert, vertonen de verklaringen van verzoekster over haar reis een duidelijke interne samenhang: deze chronologie is eenvoudig, consistent en aannemelijk.
• zij heeft uitgelegd dat João de reisdocumenten beheerde;
• zij heeft aangegeven Angola op 4 mei 2025 te hebben verlaten met haar partner en haar dochter;
• zij is op 5 mei 2025 in België aangekomen.
Het ontbreken van gedetailleerde informatie over de reisdocumenten vormt dus geen tegenstrijdigheid, maar slechts een objectieve beperking in de kennis van verzoekster over documenten die zij zelf niet in haar bezit had.
De verweerder gaat zelfs zo ver te suggereren dat verzoekster haar paspoort opzettelijk voor de Belgische autoriteiten zou hebben verborgen om bepaalde informatie te verbergen.
Deze bewering wordt echter door geen enkel concreet element gestaafd. Zij berust uitsluitend op het ontbreken van een document en op veronderstellingen over het bestaan van een paspoort dat door verzoekster zou zijn bewaard.
Een dergelijke conclusie vormt geen objectieve beoordeling van de feiten, maar louter een administratieve veronderstelling.
De beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoek om internationale bescherming moet echter gebaseerd zijn op concrete en verifieerbare elementen, en niet op speculatieve veronderstellingen.
In een dergelijke context moeten de bezwaren van de verweerder met betrekking tot de reisroute van verzoekster worden afgewezen.

III.C. Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar partner en haar kleindochter.

a) Wat betreft de tegenstrijdigheden met de verklaringen van A.

De verweerder wijst op talrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar partner, met name betreffende de persoon bij wie zij hun toevlucht zouden hebben gezocht na de politieaanval van 20 april 2025, het aantal personen dat tijdens deze gebeurtenis is ontsnapt, de aanwezigheid van J. tijdens de

reis vanuit Angola, de laatste datum waarop zij Angola hebben verlaten, de redenen waarom zij hun kleindochter hebben opgenomen, of nog de religieuze overtuigingen van A..
Hoe zit het hiermee?
Wat betreft de tegenstrijdigheden die de verweerder heeft opgemerkt tussen de verklaringen van de verzoekster en die van haar echtgenoot, moet worden opgemerkt dat deze laatste lijdt aan geheugenstoornissen die de nauwkeurigheid van zijn uitspraken kunnen beïnvloeden (NPO blz. 24 en 25).

b) Wat betreft de tegenstrijdigheden met de verklaringen van L.

De verweerder wijst op talrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van de eiseres en haar kleindochter L., met name wat betreft de locatie van de kerk waar zij gingen bidden, de officiële datum waarop de eiseres lid werd van de kerk Luz Do Mundo, de omstandigheden waarin L. door de eiseres en haar partner werd opgevangen, en het aantal personen dat is gevlucht voor de politieaanval van 20 april 2025.
Hoe zit het hiermee?
Wat betreft de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar kleindochter over de locatie van de Luz Do Mundo-kerk, moet worden opgemerkt dat verzoekster een rectificatie heeft gegeven met betrekking tot de plaats waar zij baden, door te bevestigen dat het ging om de kerk in Sambizanga. In ieder geval merkt de Raad op dat de wijken Rangele en Sambizanga één en dezelfde wijk vormen.
Wat betreft de vermeende tegenstrijdigheid met betrekking tot de datum van toetreding, is hierboven reeds een verklaring gegeven, zodat deze de geloofwaardigheid van het verhaal niet in twijfel kan trekken.
Wat betreft de omstandigheden van de opvang van het kleine meisje L., heeft de verzoekster het volgende uitgelegd: NPO, p. 7 en 8: [citaten uit NPO]

Overigens merkte L. op dat ze, toen ze bij haar grootouders was gaan wonen, alleen nog telefonisch contact met hen had. Ze ging niet meer naar haar ouders omdat het te ver was. Ze zagen elkaar alleen nog bij gelegenheden zoals begrafenissen of een feest. Zie NPO L., p. 6: [citaten uit NPO]

Uit deze twee fragmenten blijkt dat de familiebanden tussen verzoekster en de moeder van L., de nicht van verzoekster, niet per se hecht waren. Daardoor wist verzoekster simpelweg niet dat L. contact had gehouden met haar ouders. Het gaat hier om aspecten van L.'s privéleven, waarvan verzoekster niet per se op de hoogte hoefde te zijn.
Ten slotte kan het aantal personen dat erin geslaagd is te ontsnappen, niet worden aangemerkt als een factor die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekster. In een context van een overhaaste vlucht en een massale mensenmassa kan redelijkerwijs niet van een persoon worden verwacht dat zij in staat is om het aantal personen dat is gevlucht exact te bepalen.
In ieder geval merkt de Raad op dat L. twijfelde tussen 8 en 10 personen (NPO L., blz. 15: [citaten uit NPO]

Een dergelijke onnauwkeurigheid vormt geen doorslaggevende tegenstrijdigheid.

III.D. Wat betreft het gebrek aan opvolging van de situatie door verzoekster

Verweerder merkt op dat verzoekster sinds haar aankomst in België geen stappen heeft ondernomen om meer informatie over haar situatie te verkrijgen.
Hoe zit het daarmee?
Verzoekster heeft aangevoerd dat zij sinds haar aankomst in België te maken heeft gehad met de gezondheidsproblemen en geheugenstoornissen waaraan haar echtgenoot lijdt, wat verklaart waarom zij er in de eerste plaats naar heeft gestreefd om "stabiliteit te vinden" alvorens stappen te ondernemen om meer informatie te verkrijgen over haar situatie in Angola.
Ze heeft bovendien aangegeven dat ze, hoewel ze een nieuwe telefoon heeft aangeschaft, geen telefoonnummers heeft van haar familieleden die in Angola zijn achtergebleven. Ze heeft echter aangegeven dat ze de mogelijkheden onderzoekt om weer contact op te nemen met haar familie, temeer daar ze daar een minderjarig kind heeft achtergelaten (NPO p.12).
Gelet op het voorgaande heeft de verzoekster ernstige redenen om te vrezen voor haar vrijheid of zelfs haar leven.
In gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoekster, ontslaat de uiting van deze twijfel haar er niet van om uiteindelijk het bestaan van een vrees voor vervolging in twijfel te trekken, die ondanks deze twijfel voldoende kon worden aangetoond door de elementen van de zaak die bovendien als zeker worden beschouwd. In dit geval is de verzoekster van mening dat deze twijfel haar ten goede zou moeten komen.
Uit het bovenstaande volgt dat de beslissing van de verweerder moet worden vernietigd en aan de verzoekster moet de vluchtelingenstatus worden verleend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 1A (2) van het voornoemde Verdrag van Genève.

IV. Bewijs dat er ernstige aanwijzingen zijn voor een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4 van de wet

[…]

De verzoekster vreest dat hij bij terugkeer naar Angola aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zal worden onderworpen.
Verzoekster baseert zich op het feit dat de autoriteiten van haar land van herkomst haar geen daadwerkelijke bescherming zullen bieden. Het risico voor verzoekster is dat zij opnieuw te maken krijgt met de Angolese politie (DNIC) en wordt gearresteerd.
Er zij aan herinnerd dat de Angolese autoriteiten haar verwijten dat zij in de binnenplaats van haar huis clandestiene missen van de kerk Luz Do Mundo heeft georganiseerd. Zij is beschuldigd van politieke opruiing.
Voor het overige zijn de uitsluitingsclausules bedoeld in artikel 55/4 niet van toepassing op de aanvrager.
Uit het voorgaande volgt dat de beslissing van verweerder moet worden herzien en dat het derhalve passend is om aan verzoekster subsidiaire beschermingstatus toe te kennen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980."

2.2. Verweerder legt een nota "*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*" van 31 maart 2026 neer, waarbij hij de volgende stukken voegt:
"*Stuk 1: Notities persoonlijk onderhoud, M.M.M.L. (CG*[…]*), nicht van verzoekster*
Stuk 2: Notities persoonlijk onderhoud, S.A. (CG[…]*), partner van verzoekster*".

Beoordeling

1.
2.
3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als de juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante, nauwkeurige en actuele informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekster.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) van toepassing is vanaf 12 juni 2026.

De bestreden beslissing werd genomen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsartikelen, die de criteria voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevatten, werden bij artikel 22 en 23 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026) opgeheven.

De inhoud van deze artikelen wordt voortaan geregeld door de definities in artikel 3, 1) tot en met 6) van Verordening (EU) 2024/1347 en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), III (voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus) en artikel 13 (verlening van de vluchtelingenstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de vluchtelingenstatus en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), V (voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming) en artikel 18 (verlening van de subsidiaire beschermingsstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl.St*. Kamer 2025-26, DOC 56 1401/001, p. 33).

Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat het voorliggend verzoek vóór 12 juni 2026 werd ingediend en dat de bestreden beslissing vóór die datum werd genomen, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggend beroep dan ook na te gaan of verzoekster voldoet aan de in Verordening (EU) 2024/1347 vastgestelde voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming. De Raad wijst erop dat de artikelen 9 en 10 van Verordening (EU) 2024/1347, gelezen in samenhang met artikel 3, 5) de voor de voorliggende zaak relevante materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend hernemen. Artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347 hernemen de materiële voorwaarden om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen.

De Raad stelt vast dat de opheffing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ingevolge de inwerkingtreding van Verordening (EU) 2024/1347 niet tot gevolg heeft dat de criteria die voor de beoordeling van de voorliggende zaak relevant zijn, inhoudelijk zijn gewijzigd.

De verwijzing naar wetsbepalingen en rechtspraak in het verzoekschrift impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 3, 5) *juncto* artikel 9 en van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347.

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden wordt uiteengezet in artikel 4 van Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 34 van Verordening (EU) 2024/1348.
Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoekster niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5 van Verordening (EU) 2024/1347 dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:
“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;
d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht.”

4. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift in haar asielrelaas en in haar vrees om bij terugkeer naar Angola te worden gedood door de DNIC omdat zij in het geheim een verboden religie praktiseerde (Luz Do Mundo).

Na kennisname van de elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier stelt de Raad het volgende:

4.1. De bestreden beslissing motiveert op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde lidmaatschap bij Luz Do Mundo, omdat (i) verzoeksters kennis over de congregatie oppervlakkig en niet doorleefd is, (ii) verzoeksters verklaringen over de gemeenschap beperkt en strijdig zijn met de beschikbare informatie, en (iii) verzoeksters verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen op Monte Sumi, die leidden tot Kalupeteka zijn arrestatie, gebrekkig zijn en strijdig zijn aan objectieve informatie.

(i) Inzake verzoeksters kennis over de congregatie luidt de motivering als volgt:
"*Uw kennis over de congregatie is oppervlakkig en niet doorleefd.*
- U kan over de kerk enkel verklaren dat het staat voor licht van de wereld, de zevende dag (CGVS, p.16).
- U weet niet waarom José Kalupeteka deze kerk stichtte (CGVS, p.16).
- U stelt het ene moment dat u zich aansloot bij de kerk in 2015, later tijdens het onderhoud in 2012. U hiermee geconfronteerd stelt u dat u in 2012 ging kijken en weer weg ging, in plaats van u aan te sluiten (CGVS, p.16).
- U kan niet verklaren waarom u besloot om over te stappen van de Ieba kerk, een baptistenkerk, naar de kerk van Luz Do Mundo (CGVS, p.16-17).
- Waarom u specifiek koos voor de kerk van de zevende dag, komt u niet verder dan 'ik hield er van' (CGVS, p.17).
- U kan niet specifiëren wanneer u voor het eerst hoorde over de kerk (CGVS, p.17).
- U kan niet verklaren wat voor u doorslaggevend was om u aan te sluiten bij de kerk (CGVS, p.18).
- U weet niet waarom de kerk zijn naam 'licht van de wereld, zevende dag' heeft (CGVS, p.20)."
De voorstaande vaststellingen zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aangeeft dat zij in 2012 lid is geworden van de kerk, deze vervolgens tijdelijk heeft verlaten en zich in 2015 definitief heeft aangesloten, herneemt zij de verklaringen die zij tijdens het persoonlijk onderhoud aflegde nadat zij geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip waarop zij lid werd van de kerk, met name 2015 (NPO, p. 11) dan wel 2012 (NPO, p. 16). Verzoeksters uitleg doet geen afbreuk aan haar tegenstrijdige verklaringen over haar lidmaatschap van de kerk, hetgeen de geloofwaardigheid van haar lidmaatschap wel degelijk ondermijnt.

Verder stelt verzoekster in het verzoekschrift dat zij zich van de kerk van haar moeder heeft losgemaakt om een persoonlijke keuze te maken en verwijst zij naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarmee zij echter nog steeds niet concreet toelicht waarom zij specifiek tot de kerk Luz Do Mundo toetrad.

(ii) Inzake verzoeksters verklaringen over de geloofsgemeenschap doet de bestreden beslissing volgende vaststellingen:
"*Uw verklaringen over de gemeenschap zijn danig beperkt en strijdig met de objectieve informatie voorhanden.*
- U stelt dat Luz Do Mundo geen linken heeft met de kerk van de zevendedagsadventisten (CGVS, p.5,18).
- U verklaart dat de kerk in 2007 werd opgericht (CGVS, p.16).
- U weet niet of Kalupeteka zijn kerk een afscheuring is van een andere kerk (CGVS, p.17).
- U stelt dat er geen voorschriften zijn rond voedsel of dieet (CGVS, p.18).
- U gevraagd naar de specifieke voorschriften of regels van de kerk, komt u niet verder dan dat er verkondigd wordt wat in de Bijbel staat, zoals 'niet liegen' en 'je naasten niet verwaarlozen' (CGVS, p.18).
- U weet niet welke doctrine Kalupeteka specifiek predikt, enkel datgene wat in de Bijbel staat (CGVS, p.18).

- U weet niet waar Kalupeteka specifiek in geloofde, enkel dat het in God was (CGVS, p.18).
- U weet niet welke religieuze documenten of bijbelhoofdstukken belangrijk waren voor de kerk, u spreekt enkel over de lidkaart (CGVS, p.19).
- U weet niet of er specifieke regels zijn die gelden voor mannen en niet voor vrouwen, en vice versa. Pas later wanneer u nogmaals gevraagd wordt of er specifiek regels zijn die gelden voor vrouwen stelt u enkel dat de vrouw zich moet onderwerpen aan de man en dat de man moet houden van zijn vrouw (CGVS, p.19-20).
- U weet niet of de 'zevende dag' in de naam van de kerk naar een specifieke dag verwijst, of het op een specifieke dag valt of wat er zo speciaal is aan de 'zevende dag' (CGVS, p.20).
Uit beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat Luz Do Mundo een afscheuring is van de Zevendedagsadventisten onder leiding van José Kalutupeka, waardoor het heel veel met deze kerkgemeenschap gemeen heeft. José Kalutupeka richtte de congregatie op in 2001 nadat hij uit de Zevendedagsgemeenschap werd verstoten. José riep zichzelf uit als profeet. De bijbel dient als leidraad voor het leven. Ze geloven in de Zevende dag en de wederkomst van Jezus. Niet zondag, maar zaterdag wordt gezien als rustdag, waarop allerhande activiteiten verboden zijn. Belangrijke hoofdstukken uit de Bijbel zijn Exodus en Deuteronomium, als ook Leviticus voor de spijswetten. Er geldt het adventistendieet, waarbij men enkel reine dieren eet en voornamelijk peulvruchten, fruit, granen, en weinig zuivelproducten, waardoor velen een vegetarisch dieet volgen. Voor vrouwen geldt een strikt verbod op abortus (slechts in bepaalde gevallen), intimiteit mag enkel plaatsvinden binnen het huwelijk, scheidingen worden afgewezen en masturbatie is uit den boze. Deze gemeenschap staat eveneens gekend voor zijn discriminatie tegen de LGBTQ + gemeenschap. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Uw gebrek aan kennis over uw geloofsgemeenschap — zoals hierboven aangetoond — zorgt ervoor dat uw lidmaatschap bij Luz Do Mundo reeds ernstig op de helling komt te staan."
De voormelde motivering is terecht en draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat de profeet José Kalupeteka altijd heeft verklaard dat de kerk in 2007 is opgericht en dat ze alleen kan zeggen wat ze van de profeet heeft gehoord. Dergelijke bewering kan niet verschonen dat haar verklaringen over de oprichting van de kerk niet overeenstemmen met de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de kerk wel degelijk in 2001 is opgericht.

Verder herneemt verzoekster in het verzoekschrift haar verklaringen over de specifieke regels met betrekking tot de vrouw in de kerk, dewelke reeds werden meegenomen in de voormelde beoordeling inzake haar gebrekkige en aan beschikbare informatie strijdige verklaringen over de geloofsgemeenschap. Zo verklaarde zij – onder meer – stellig dat er geen voorschriften rond voedsel of dieet zijn (NPO, p. 18), terwijl uit beschikbare informatie blijkt dat er een adventistendieet geldt. Dit duidt erop dat verzoekster dit geloof niet praktiseerde. Dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaringen heeft afgelegd over het standpunt van de kerk ten aanzien van LGBTQ-personen, doet geen afbreuk aan haar overige gebrekkige en foutieve verklaringen over Luz Do Mundo.

Ook waar verzoekster in het verzoekschrift haar verklaringen herneemt over de adventkerk en stelt dat het twee afzonderlijke organisaties zijn, gaat zij eraan voorbij dat zij verkeerdelijk stelde dat Luz Do Mundo geen link heeft met de kerk van de zevendedagsadventisten; blijkens de beschikbare informatie is Luz Do Mundo een afscheuring van de zevendedagsadventisten en hebbrn deze twee kerken veel met elkaar gemeen. Van verzoekster, die beweerdelijk sinds 2012 dan wel 2015 lid is van Luz Do Mundo en bovendien clandestiene missen hield in haar tuin, kan een diepgaandere kennis van deze kerk worden verwacht, *quod non*.

(iii) De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen op de berg Sumi, die leidden tot de arrestatie van Kalupeteka, gebrekkig zijn en strijdig zijn aan objectieve informatie, namelijk:
"*- U weet niet meer wanneer de gebeurtenis plaatsvond waarbij Kalupeteka werd opgepakt of waarom hij en zijn volgelingen zich op dat moment in Huambo bevonden (CGVS, p.21).*
- U weet niet in welke gevangenis Kalupeteka vastzit (CGVS, p.21).
- U stelt dat Kalupeteka zijn straf werd gereduceerd, maar weet niet tot hoeveel (CGVS, p.23).
- U stelt dat Kalupeteka veroordeeld werd op 5 april 2017 (CGVS, p.21). Pas wanneer u aan het eind van het onderhoud geconfronteerd wordt met uw foutieve verklaring, dat Kalupeteka op 5 april 2016 werd veroordeeld, stelt u dat het inderdaad april 2016 was en u het zich fout herinnerde (CGVS, p.24). Dit is geen afdoende verklaring gezien uw gebrekkige kennis over de congregatie en Kalupeteka in het algemeen.
- U heeft geen weet van recente ontwikkelingen in verband met Kalupeteka zijn zaak (CGVS, p.21).
- U weet niet of Luz Do Mundo heden ten dage nog bestaat (CGVS, p.21).
De clash tussen de overheid en Luz Do Mundo vond plaats op 16 april 2015. De leden van de gemeenschap werden niet enkel opgeroepen om te gaan bidden, maar bevonden zich daar om het einde van de wereld te vieren, zoals door Kalupeteka voorspeld. José had reeds voordien aan zijn volgelingen opgeroepen om niet deel te nemen aan de volkstellingen en naar afgelegen dorpen in Huambo te verhuizen. Luz Do Mundo werd niet officieel erkend door de Angolese regering. De clash tussen de overheid en Luz Do Mundo leidde op 16 april 2015 tot een bloedbad en de arrestatie van José Kalupeteka. In april 2016, niet 2017, werd Kalupeteka veroordeeld tot 28 jaar gevangenisstraf. Zijn straf zit hij uit in de Huambo Penitentiary Unit. In augustus 2016 vonden er nog militaire clashes plaats tussen leden van de geloofsgemeenschap en de overheid. De gemeenschap zou pas later in 2018 ontbonden zijn. In september 2025 vroeg Kalupeteka zijn familie borg aan, omdat zijn gezondheid ernstig achteruit zou gaan in de gevangenis. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier."
Verzoekster biedt geen dienstig verweer tegen de voormelde terechte vaststellingen en appreciatie.

Verzoekster bevestigt in het verzoekschrift dat zij slechts over vage informatie beschikt over de arrestatie van Kalupeteka, maar stelt dat dit te verklaren is door de context waarin zij zich bevond. Evenwel kan niet worden aangenomen dat verzoekster niet bleek te weten dat de leden van de gemeenschap zich ten tijde van de arrestatie van Kalupeteka op de berg bevonden om het einde van de wereld te vieren, zoals door hem werd voorspeld. Van verzoekster kan immers wel degelijk worden verwacht dat zij correcte en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over de arrestatie van Kalupeteka en de nasleep ervan en dat zij minstens zou kunnen aangeven of Luz Do Mundo nog bestaat. Dit is niet het geval.

Het geheel van de voorstaande vaststellingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden lidmaatschap bij Luz Do Mundo. Bijgevolg hecht de Raad, in navolging van het CGVS, geen geloof aan verzoeksters verklaringen rond de politieaanval op 20 april 2025 in haar huis en restaurant, hetgeen onlosmakelijk verbonden is aan haar lidmaatschap bij de congregatie.

4.2. Met betrekking tot verzoeksters verklaringen over haar reisweg doet de bestreden beslissing volgende terechte en pertinente vaststellingen:
"*Uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg zijn danig ongeloofwaardig, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid verder doet wankelen.*

- U stelt niets te weten over uw reisdocumenten, omdat J. doorheen de volledige reis uw documenten bijhield (CGVS, p.13). Het is zeer ongeloofwaardig dat u als volwassen vrouw doorheen uw volledige reisweg op geen enkel moment zelf uw documenten bijhield gezien de context van identiteitscontroles bij internationale vluchten.
- U kan niets vertellen over afspraken die u maakte met J. of verklaringen die u zou afleggen over jullie band indien u controle zou hebben (CGVS, p.13). Dit is onaannemelijk gezien uw verklaring dat hij degene was die al uw identiteitsdocumenten bijhield.
- U weet niet of U met een vals of legaal paspoort reisde (CGVS, p.13).
- U weet niet welke naam, geboortedatum of geboorteplaats het paspoort had (CGVS, p.13).
- Zelfs het kleur of de nationaliteit is u ongekend (CGVS, p.13).
- Het is uitermate onaannemelijk dat u zou reizen zonder te weten met welke identiteitsgegevens u reist, gezien uw identiteit op een luchthaven steeds gecontroleerd kan worden, zeker bij internationaal reisverkeer.
- Uit uw dossier blijkt bovendien dat er u op 16 oktober 2023 een Shengenvisumtype C (kort verblijf) van 90 dagen werd toegekend. U erkend dat u eind november 2023 in Duitsland was voor uw handel en destijds reisde met uw eigen paspoort en dit visum (CGVS, p.14). U kan echter niet aantonen dat u terugkeerde naar Angola en in 2025 opnieuw reisde (CGVS, p.24). Deze informatie in combinatie met uw gebrekkige verklaringen over uw reisweg doen vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, omdat deze mogelijks informatie (in- en uitreisstempels) bevat die niet strookt met uw verklaringen en u vermoedelijk al langer in Europa bevindt dan u beweert."
Verzoekster voert in het verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter ontkrachting of weerlegging van de voormelde vaststellingen en gevolgtrekking.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poneert dat algemeen aanvaard is dat personen die gedwongen zijn hun land te verlaten in een situatie van afhankelijkheid van derden vaak slechts zeer beperkte kennis hebben van de documenten die voor hun reis worden gebruikt. Zo brengt zij geen enkel element aan ter ondersteuning van deze bewering; het is bovendien geheel ongeloofwaardig dat zij, in de context van een intercontinentale reis, geheel onwetend was over de gegevens in haar paspoort en dit niet in haar bezit zou hebben gehad. Verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar voorgehouden clandestiene reis ondermijnen dan ook verder haar algehele geloofwaardigheid.

Verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen over haar voorgehouden reis, zeker in combinatie met de vaststelling dat verzoekster op 16 oktober 2023 een Schengenvisum type C werd toegekend, maken het niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekster haar paspoort, het werkelijke tijdstip van haar vertrek uit Angola en haar werkelijke (legale) reis naar België voor de Belgische asielinstanties wenst achter te houden. Zo in het verzoekschrift wordt gesteld dat het bestaan van dit eerdere visum geenszins leidt tot de conclusie dat verzoekster noodzakelijkerwijs hetzelfde paspoort zou hebben behouden of dat ze dit bij haar vertrek in 2025 had moeten gebruiken, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster naar eigen zeggen "*plausibele verklaringen*" geeft, maar niet aannemelijk maakt waarom zij *in casu* haar paspoort niet neerlegt. Verzoekster geeft ook geen aannemelijke verklaring voor de afwezigheid van enige andere stukken die haar beweerde terugreis naar Angola in 2023 en reis van Angola naar België in 2025 zouden kunnen staven. Verzoeksters verklaringen aangaande haar reisweg kunnen allerminst overtuigen.

4.3. De bestreden beslissing stelt op goede gronden vast dat verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdig zijn met de verklaringen van haar nicht L. en haar partner A..

(i) Met betrekking tot de tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar partner A. doet de bestreden beslissing volgende vaststellingen:
"*- U verklaart dat u na de politieaanval van 20 april 2025 twee weken ondergedoken bij broeder Av. van de kerk woonde (CGVS, p.5). A. stelde echter dat jullie twee ondergedoken bij T.J. leefden (NPO A., p.5-6).*
- U verklaart dat jullie reisden met J. die jullie paspoorten bij hield, terwijl A. verklaart dat J. niet met jullie mee reisde (CGVS, p.13; NPO A. p.6-7).
- A. verklaart dat jullie in 2024 voor het laatst Angola verlieten, terwijl u verklaart in mei 2025 te hebben gereisd (NPO A., p.4; CGVS, p.5,12).
- U verklaart dat jullie L. in huis namen, omdat haar moeder was verdwenen en haar vader de financiële middelen niet had om haar naar school te sturen, terwijl A. verklaart dat haar vader de familie reeds toen zij nog jong was in de steek liet (CGVS, p.6; NPO A., p.10).
- U stelt dat A. niet gelovig is, terwijl hij verklaart aangesloten te zijn bij de Neo-apostolische kerk (CGVS, p.11; NPO A., p.13).
- A. verklaart dat jullie met vijf personen konden ontsnappen bij de aanval op 20 april 2025, terwijl u stelt dat jullie met meer dan tien waren (NPO A., p.15; CGVS, p.22)."
Verzoeksters verwijzing naar de geheugenstoornissen van haar partner kan niet worden aangenomen ter verschoning van de voormelde veelheid aan tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van A..

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen enkel attest neerlegt ter adstructie van de geheugenproblemen van haar partner A..

Uit de verweernota van 31 maart 2026 kan worden afgeleid dat verzoeksters partner A. in het kader van zijn beroepsprocedure (en wiens zaak op dezelfde zitting werd behandeld als deze van verzoekster) wel een attest neerlegt. De verweernota stelt hieromtrent het volgende:
"*Waar verzoekster wijst op de geheugenstoornissen van haar partner dient te worden opgemerkt dat er in de weigeringsbeslissing in zijn dossier – dat op dezelfde gronden rust als dat van verzoekster – mede gebaseerd is op elementen die geen verband houden met zijn cognitieve capaciteiten. In het medisch attest dat door meneer werd neergelegd in het kader van zijn beroepsprocedure wordt er gewag gemaakt van anterograde amnesie (het onvermogen om nieuwe herinneringen te vormen). In dit attest ontbreken echter essentiële gegevens over de totstandkoming van de diagnose, de aanvangsdatum van de klachten en de concrete impact op zijn deelname aan het persoonlijk onderhoud. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van meneer dat hij nergens verklaart zich zaken niet te herinneren; hij vertelt integendeel over zijn vluchtrelaas en beantwoordt hierover uitdiepende vragen. De aangehaalde geheugenproblemen van verzoekster haar partner vormen dan ook geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Volledigheidshalve wijst verweerder erop dat het attest van meneer niet werd neergelegd in het kader van de beroepsprocedure van verzoekster zelf*."

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster in het kader van onderhavige procedure geenszins aantoont dat de veelheid aan tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar partner te wijten zouden zijn aan de geheugenproblemen van haar partner. Bovendien kan worden opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van verzoekster gebaseerd is op meerdere vaststellingen, en niet louter op de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en die van haar partner.

(ii) Met betrekking tot de tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar nicht L. doet de bestreden beslissing volgende vaststellingen:
"*- U stelt dat jullie gingen bidden in de kerk in Rangele, terwijl L. verklaart dat jullie in Sambizanga naar de kerk gingen (CGVS, p.11; NPO L., p.10).*
- U stelt dat jullie officieel pas in 2015 toetraden tot de kerk, terwijl L. verklaart dat jullie dit reeds in 2012 deden (CGVS, p.16; NPO L., p.10).
- U verklaarde L. in huis te nemen omdat haar moeder niet meer aanwezig was (zie supra). U nam hiervoor het initiatief (CGVS, p.7). Zij had volgens u enkel nog contact met haar vader (CGVS, p.7). L. verklaart echter dat zij op eigen initiatief aangaf weg te willen gaan van bij haar thuis en zowel met beide ouders nog contact te hebben toen ze bij jullie woonde (NPO L., p.5-6).
- U stelt dat jullie met tien personen ontsnapten van de politieaanval, terwijl L. verklaart dat jullie met acht waren (CGVS, p.22; NPO L., p.15)."
De voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat de wijken Rangele en Sambizanga één en dezelfde wijk vormen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij met geen enkel element ondersteunt. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster verklaarde dat ze gingen bidden in de kerk in Rangele, terwijl haar nicht aangaf dat ze in Sambizanga naar de kerk gingen, hetgeen twee onderscheiden locaties betreffen.

Zo verzoekster verwijst naar haar hogere uitleg inzake haar tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de datum van toetreding, kan slechts worden hernomen dat deze niet wordt aangenomen ter verschoning van haar tegenstrijdige verklaringen en dus ook niet te verschoning van de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar nicht inzake de datum van toetreding tot de kerk.

Verzoekster haalt in het verzoekschrift de reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen van haar en haar nicht L. aan tijdens hun respectievelijke persoonlijke onderhouden, maar doet hiermee geen afbreuk aan hun strijdige verklaringen inzake het contact dat L. al dan niet met haar ouders had wanneer zij bij verzoekster woonde. De loutere *post factum* verklaring dat verzoekster simpelweg niet wist dat L. contact had gehouden met haar ouders, kan niet worden aangenomen vermits verzoekster wel wist aan te geven dat L. nog contact had met haar vader, maar niet met haar moeder.

Indien de tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en die van L. over het aantal personen waarmee verzoekster en L. ontsnapten van de politieaanval niet doorslaggevend is, dient opgemerkt dat deze, samen gelezen met de overige vaststellingen en tegenstrijdigheden, wel degelijk bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden inval door de politie.

4.4. Redelijkerwijze kan van een verzoekster om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van haar problemen en haar situatie in haar land van herkomst.

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar de gezondheidsproblemen en geheugenstoornissen van haar echtgenoot en stelt dat ze in de eerste plaats gestreefd heeft naar stabiliteit vinden kan dit haar nalatigheid om zich te informeren naar de situatie in Angola niet verschonen.
Verder kan niet worden aangenomen dat verzoekster geen telefoonnummers heeft van haar familieleden in Angola (NPO, p. 12). Dat verzoekster naliet zich te informeren, getuigt dan ook van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

4.5. Ingevolge de voorstaande vaststellingen hecht de Raad geen enkel geloof aan verzoeksters voorgehouden lidmaatschap van Luz Do Mundo, noch aan haar voorgehouden vrees voor vervolging die hiermee gepaard ging.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritiseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht.

Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde document (Angolese identiteitskaart) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

6. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van oud artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch aan de voorwaarden van artikel 4, lid 5 van Verordening (EU) 2024/1347. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet (thans artikel 4, lid 4 van Verordening (EU) 2024/1347) evenmin worden aangenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, gezien de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

8. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2 de omzetting is. Verzoekster maakt aldus geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	W. MULS